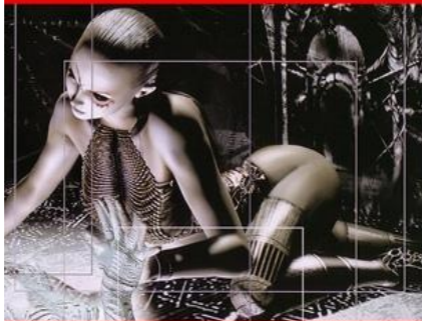

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

Richard K. Morgan

SKAITMENINĖS SAĖMONĖS

PIRMA KNYGA

Knygute.lt

Richard K. Morgan
SKAITMENINĖS SAĖMONĖS,
PIRMA KNYGA

Mokslinis fantastinis romanas

“Unikali kiberpankinė/detektyvinė mokslinė fantastika! Tarytum V.Gibsonas rašytų savo “Mnemoniškąjį Džonį” ar “Matricą” sėdėdamas pragare.”

SUNDAY TIMES

Dvidešimt penktas amžius. Žmonija, atidžiai stebima Jungtinių Tautų Organizacijos, pasklido po Galaktikos platybes. Nors tebeegzistuoja skirtingos rasės, klasės, religijos, technologijų pažanga iš pagrindų pakeitė gyvybės sampratą. Tie, kurie turi pakankamai pinigų, gali įsirašyti savo sąmonę į šiuolaikinę laikmeną ir esant reikalui instaliuoti ją į bet kokį naują kūną (vadinamąją “movą”). Mirtis tokiam metušui, sintetikui ar žmodroidui - tik nereikšmingas elektronų pluoštelio virptelėjimas monitoriaus ekrane.

Iš anglų kalbos vertė BRONIUS BRUŽAS
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
339 tomas. Serija įkurta 1990m.

Ricahrd K. Morgan
ALTERED CARBON

Copyright © by Ricahrd K. Morgan, 2002
Cover art copyright © by Michele Chang, 2004
Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2005
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

IŽANGA

Likus porai valandų iki aušros, sėdėjau apsi-laupiusioje virtuvėje, rūkiau cigaretę, išgriebtą iš Saros pakelio, klausiausi, kaip šniokščia sū-kurus, ir laukiau. Milsportas seniai nugrimzdo į miego gelmes, tačiau Akiratyje vandens srau-tai tebeplūdo į seklumą, o krantą pasiekę gar-sai šliaužiojo tuščiomis gatvėmis. Nuo verpeto sklido migla, pakibusi virš miesto kaip muslino drobulė ir aptemdžiusi virtuvės langus.

Cheminėmis priemonėmis palaikydamas budrumą, gal kokį penkioliktą kartą per naktį patikrinau šaudykles, gulinčias ant suraižyto medinio stalo. Prieblandoje blausiai žvilgėjo Sarai priklausantis "Heklerio ir Kocho" šrapnelinis pistoletas, į kurio tuščią buožę reikėjo įkišti apkabą. Tai buvo tikras žudiko ginklas, kompaktiškas ir tylus. Šalia gulėjo dėtuvės. Kiekvieną iš jų mano bendražygė apvyniojo izoliacine juosta, kad atskirtų šaudmenis: žalia reiškę migdomąsias kulkas, juoda - mirtinus nuodus. Dauguma apkabų juodavo, nes vakar didžiumą žaliųjų Sarą panaudojo prieš "Dvynių biosistemų" sargybinius.

Prie bendro ginklų katilo prisidėjau anaipatol

ne tokiu subtiliu įnašu - sunkiu sidabrinu "Smito ir Vesono" revolveriu bei keturiomis likusiomis haliucinogeninėmis granatomis. Visus balionėlius supančios purpurinės linijos tviskėjo tarytum ketindamos atsiplėšti nuo metalinių korpusų ir prisijungti prie dūmų sruogų, kurios rūko nuo mano cigaretės galiuko. Tetrametas, dieną įsigytas prieplaukoje, ne tik atitinkamai pakoregavo mano būseną, bet ir turėjo šalutinį poveikį. Blaivia galva paprastai nerūkau, tačiau tetras kažkodėl visada pakurstydavo norą įtraukti cigaretės dūmą.

Nakties tylą draskantį sūkurio riaumojimą staiga papildė sraigtasparnio ūžesys.

Nė kiek nesužavėtas savo klausa, sutryniau nuorūką ir patraukiau per miegamąjį. Sara vis dar drunijo - tūnodama po antklode ji buvo įgavusi žemo dažnio sinusoidžių kontūrus. Veidą dengė juodi lyg varno plunksnos plaukai, ilgapirštė ranka kadojo virš lovos krašto. Kol į ją spoksojau, naktį perskrodė sprogimas. Viena iš apsauginių orbitinių Harlano pasaulio stočių paleido į Akiratį bandomąjį šūvį. Nuo dangų sukrėtusio griausmo virptelėjo langai. Moteris lovoje pasimuistė ir nusibraukė nuo akių plaukų sruogas. Mano pusėn smigo vaiskios akys.

- Į ką žiūri? - paklausė ji kimiu, mieguistu balsu.

Pakreipiau aukštyn lūpų kampučius.

- Tik nekabink man makaronų. Sakyk, į ką žiūri.

- Tiesiog žiūriu. Laikas keliauti.

Ji pakėlė galvą, išgirdo sraigtasparnio gausmą. Iš veido išblėso paskutiniai miego pėdsakai, ir Sara atsisėdo.

- Kur ginklai?

Tokie pokštai būdingi diplomatiniam korpusui. Nusišypsojau lyg išvydęs seną draugą ir pamojau į dėžę, stovinčią kambario kampe.

- Atnešk mano pistoletą.

- Klausau, *mem*. Juodą ar žalią?

- Juodą. Tais šunkarais pasitikiu nedaugiau nei pigiais sargiais.

Virtuvėje užtaisiau šrapnelinį pistoletą, dirstelėjau į savąjį revolverį, bet jo neliečiau. Užtat kita ranka prigriebiau vieną iš haliucinogeninių granatų. Sustojau miegamojo tarpduryje ir delnuose pakilnočiau ginklus tarsi mėgindamas nuspręsti, kuris iš jų sunkesnis.

- Sugedo jūsų falo pakaitalas, *mem*?

Sara dėbtelėjo į mane iš po juodų plaukų pjautuvo, užkritisio ant kaktos. Ilgomis vilno-

nėmis kojinių jis bandė aptempti blizgančias savo šlaunis.

- Ilgą vamzdį turi taviškis, Takai.

- Svarbu ne dydis...

Garsas pasiekė mūsų ausis vienu metu. Dvigubas metalinis žvangtelėjimas, atsklidęs iš koridoriaus. Mudviejų žvilgsniai susidūrė, ir ketvirčiui sekundės jos akyse įžvelgiau tokią pačią nuostabą, kuri užvaldė ir mane. Po akimirkos mečiau Sarai užtaisytą šrapnelinį pistoletą. Ji pakėlė ilgapirštę ranką ir sugavo ginklą ore tuo momentu, kai kurtinančiai išsprogo miegamojo siena. Smogiamoji banga nutrenkė mane į kampą.

Akivaizdu, kad jie mus aptiko šiluminiais sensoriais. Šįsyk rizikuoti neketino, todėl sprogmenimis aplipdė visą sieną. Pro ertmę įvirto kresnas komandos su dujokauke, pirštinėmis rankomis gniauždamas nupjautavamzdį "Kalašnikovą".

Nors drybsojau ant grindų, o ausyse tebespengė, sviedžiau į įsibrovėlį granatą. Saugiklio neištraukiau, nes ji vis vien negalėjo pakenkti tipui, užsimaukšlinusiam dujokaukę, tačiau komandos neturėjo pakankamai laiko, kad identifikuotų mano dovanėlę. Tiesiog numušė

ją "Kalašnikovo" buožė ir kluptelėjo atatups-
tas, po stikliniu kaukės antveidžiu išplėtęs
akis.

- *Saugokis!*

Sara kiūtojo šalia lovos - sprogimas privertė
ją susiriesti ir rankomis užsidengti galvą. Mano
bendražygė išgirdo šūksnį ir per kelias atok-
vėpio sekundes, kurias mums suteikė apgau-
lingas riksmas, ji spėjo iššauti iš savojo pisto-
lėto. Už sienos pastebėjau figūras, lūkuriuo-
jančias granatos sprogo. Sarai paleidus tris
šūvius į pirmąjį komandosą, kambaryje tarsi
uodai suzvimbė nematomi monomolekuliniai
šipuliai. Jie prasibrovė pro šarvus ir įsismelkė į
odą. Nuodams pamažu plintant nervų sistemo-
je, nekviestas svečias sustenėjo tarytum žmo-
gus, keliantis sunkų svorį. Išsišiepęs ėmiau
stotis.

Kai Sara nusitaikė į figūras, pasislėpusias už
sienos, virtuvės tarpduryje išdygo antrasis
komandosas, kuris ją užliejo papliūpa iš savojo
automato.

Tebeklūpėdamas, jausdamas cheminių me-
džiagų poveikį, visiškai aiškiai regėjau, kaip ji
žuvo. Įvykių eiga taip sulėtėjo, kad atrodė, lyg
stebėčiau atskirus įrašytus kadrus. Komando-
sas šiek tiek nuleido žemyn vamzdį pliekda-

mas hipergreitašaudžiu režimu, kuriuo garsėjo "Kalašnikovas". Pirmiausia į orą išlėkė lova, pavirtusi baltų plunksnų ir sudraskytų paklodžių debesimi, tuomet į šūvių audrą pateko atsisukusi Sara. Mačiau, kaip viena jos koja žemiau kelio sutežo į košę, paskui ugnies blyksniai suvarpė blyškius moters šonus, pražiodė kruvinas ertmes, privertė ją susmukti.

Vos tik automatas nutyko, svyruodamas atsi- stojau. Sara tysojo veidu į grindis lyg slėpdama bjaurias po raudonu šydu slypinčias žaizdas, bet aš spėjau jas pastebėti. Nė nesusi- mąstydamas, ką darau, išnirau iš už kampo - anksčiau, nei komandosas kilstelėjo "Kalašni- kovą". Įsirėžiau į jo liemenį, trenkiau per ginklą, nubloškiau priešininką į virtuvę. Automatas įstrigo tarp durų staktos ir išslydo iš jo rankų. Kai užgriuvau Saros žudiką, išgirdau, kaip už nugaros subildėjo ant grindų nukritęs ginklas. Išnaudodamas greitį ir jėgą, kuriuos man suteikė tetrametas, apžergiau komandosą, tvo- jau per vieną mataruojančią jo ranką, abiem delnais suspaudžiau aukos galvą ir tėškiau ją į plyteles nelyginant kokosą.

Po dujokaukės antveidžiu ūmai sustiklėjo akys. Pakėliau galvą ir vėl ją vožiau į grindis taip stipriai, kad nuo smūgio sukežo pakaušis.

Slėgiau kaukolę prie plytelių, kol ji ėmė traškėti, paskui dar kartelį trinktelėjau į grindis. Ausis užgulė riaumojimas, panašus į tą, kuris atūžia nuo sūkurio - iš tolumos, regis, atsklido mano paties balsas, staugiantis nešvankybes.

Ruošiausi ketvirtam ar penktam dūžiui, kai mano tarpumentę kažkas nutvilkė, o priešakyje iš stalo kojos nelauktai pasipylė atplaišos. Pora jų smigo man į veidą.

Nežinau kodėl, bet staiga pajutau, jog įniršis atlėgsta. Kone švelniai nuleidau komandos galvą, suglumęs paliečiau skruoste styrančias rakštis ir tik tada supratau, kad mane pašovė. Pervėrusi nugarą kulka nuskėlė skiedras nuo stalo kojos. Priblokštas nudūriau akis žemyn, išvydau tamsiai raudoną ant marškinių plintančią dėmę. Akys manęs neapgavo: aš pastebėjau angą, dydžio sulig golfo kamuoliuku.

Tą pačią sekundę atplūdo skausmo banga. Jaučiausi taip, lyg mano krūtinės ertmę kažkas būtų perdūręs plieniniu vamzdžių valytuvu. Mąsliai pakėliau ranką, užčiuopiau skylę, įkišau į ją du pirštus. Šių galiukais brūkštelėjau per gruoblėtus, suskaldytus kaulus. Vieną pirštą nutvilkė ritmiškas tvinkčiojimas. Kulka širdies nekliudė. Suurzgęs pabandžiau atsistoti, tačiau vietoj tylaus stenėjimo iš gerklės iš-

siveržė krenkštimas, ir burnoje pajutau kraujo skonį.

- *Nejudėk, močkrušy!*

Riksmas priklausė jaunatviškam, nuo šoko spigiai skambančiam balsui. Susikūprinęs dirstelėjau per petį. Užnugaryje, tarp durų, stovėjo vyrukas policininko uniforma, abiejomis rankomis gniaužiantis pistoletą, iš kurio ką tik mane pašovė. Jis pastebimai drebėjo. Vėl atsikosėjau ir nukreipiau žvilgsnį į stalą.

“Smito ir Vesono” revolveris žvilgėjo sidabru akių lygyje, ten, kur jį palikau prieš porą minučių. Matyt, pajudėjau tik todėl, kad ramybės nedavė mintis apie šią trumpąją laiko atkarpą, skyrusią mane nuo to momento, kai Sara buvo gyva ir viskas klojosi pagal planą. Vos prieš dvi minutes galėjau paimti ginklą, netgi mąščiau, ar nevertėtų jo prigriebti. Kodėl gi dabar to nepadarius? Sugriežiau dantimis, pirštus kyštelėjau gilyn į krūtinės skylę ir sverdėdamas atsistojau. Gomurį aptaškė šiltas kraujas. Laisvąją ranką įsikibau į stalo kraštą, atsigrežiau į farą. Mano lūpos atvipo virš kietai sukąstų dantų, ir veidą perkreipė vypsniš.

- *Neversk manęs šauti, Kovačai.*

Gargaliuodamas, pro švarples su švilpesiu

leisdamas orą, prisitraukiau prie stalo, įrėmiau į jį šlaunis. Revolveris it pirtas spindėjo ant subraižyto medinio paviršiaus. Iš orbitinės stoties į Akiratį įsirėžęs blyksnis nutvieskė virtuvę melsvu atspalviu. Girdėjau, kaip kriokia sūkurys.

- *Aš sakiau...*

Užsimerkęs stvėriau nuo stalo ginklą.

PIRMA DALIS
ATVYKIMAS
*(PERKELTIS SIAURUOJU
SPINDULIU)*

1

Prisikelti iš numirusių - nemaloni procedūra.

Diplomatiniam korpuse jus moko atsipalaiduoti prieš patenkant į saugyklą. Nurimk ir plauk pasroviui. Tai pirmoji pamoka, kurią instruktorius kala jums į galvą. Pamenu, kaip Virdžinija Vidora, moteris atšiauriu žvilgsniu ir šokėjos kūnu, įkalintu apdribusiame kombinezone, žygiavo prieš mus priimamajame. “Dėl nieko nesijaudinkite, - kalbėjo ji, - ir jūs būsite tam pasirengę”. Po dešimtmečio su Virdžinija susitikau Naujosios Kanagavos areštinėje. Dėl ginkluoto apiplėšimo ir padarytos organinės žalos ją nuteisė kalėti nuo aštuoniasdešimties iki šimto metų. Išvesta iš vienutės ji spėjo man tarstelėti: “Nesijaudink, vaiki, jie tave išsaugos”. Tada palenkė galvą, prisidegė cigaretę, įtraukė dūmą į plaučius, dėl kurių daugiau nesuko smegenų, ir numygo koridoriumi, tarsi

keliaudama į nuobodų pasitarimą. Pro savo kameros grotas neką tepajėgiau įžiūrėti, bet kaip įmanydamas palydėjau Virdžiniją žvilgsniu, stebeilijausi į jos žingsnius, spinduliuojančius išdidumą, ir lyg mantrą kartočiau žodžius.

Frazė "Nesijaudink, jie tave išsaugos" įkūnijo tobulą dviprasmišką gatvės išmintį. Niaurų tikėjimą baudžiamosios sistemos veiksmingumu ir užuominą į vingrią sąmonės būklę, kurios reikėjo, idant galėtum aplenksti psichozės uolas. Kad ir ką jauti, kad ir ką mąstai, kad ir kas esi, kai tave išsaugo, toks ir išliksi atsigavęs. Negana to, prisidės itin bjauraus nerimo būseną. Todėl atsipalaiduok. Nurimk ir plauk pasroviui.

Jeigu turi laiko.....